

Съ нищожнитѣ трохи, които той намѣри въ зимника, тя се изхитряше да води домакинството.

Понѣкога той виждаше какъ минава покрай прозореца съ котли и гърнета, които, по всѣка вѣроятностъ, мнеше на рѣката. При завръщането си, тя прѣдпазливо повдигаше храститѣ и съ бързъ погледъ се увѣряваше, дали е свободенъ пътътъ. Ако той стоеше на вратата или гледаше прѣзъ прозореца, тя за мигъ изчезваше въ гжстака.

Нейното царство бѣше прѣдишната работилница на градинаря. Веднѣжъ, когато бѣ слѣзла къмъ рѣката, Болеславъ влѣзе въ стаята ѝ.

Той видѣ разкривенитѣ стѣни на стаята, чийто покривъ бѣше направенъ отъ прозорцитѣ на зимната градина. Зеленитѣ опушени стѣкла бѣха счупени на много мѣста. Прѣстениятъ подъ бѣ посинанъ съ черна гнойна земя, прилична на торфъ. Надлъжъ по стѣната се простираха нѣколко реда полички, които нѣкога сѣ служили на градинаря за неговитѣ саксии съ растения, а сега тѣ бѣха наредени съ нѣколко домашни съдове. Гърнетата, тепсиитѣ и паницитѣ бѣха въ най-голѣмъ редъ и свѣтѣха отъ чистота. На самата врата, на низки дървени подпорки, имаше една стара износѣчена врата, на двата края много почернѣла отъ пожара. Надъ нея бѣше посланъ единъ тънъкъ пластъ слама, а надъ сламата — два копски чула. Туй бѣше нейната постеля. „Кучето има по-добра постеля“! — помисли си Болеславъ. На противоположния жгълъ имаше една червена плоча отъ тухла. Надъ нея се издигаше нѣщо като дървена тржба, очевидно, направена по домашенъ начинъ, за да се даде изходъ на дима. Но димътъ, както се вижда, малко обръщаше внимание на тая майстория и се измѣкваше навънъ, отдѣто можеше.

Тя живѣеше на тоя черенъ, студенъ подъ и подъ тоя разрушенъ покривъ и нищо повече не желаеше. Къмъ това се бѣше привързало сърдцето ѝ, това тя считаше за рай,